

И въ тая пѣстра тѣла, сякашъ мѣлнии нахжсани на парчета — блестятъ огрѣнитѣ отъ слънцето ножове на заптиетата. Предъ всички върви военната музика, следъ нея идатъ заптиета на коне, сетне една бричка. Конетѣ на бричката сж потънали въ пѣна и прахъ. Личи си че идатъ отъ далеченъ пѣтъ.

Въвъ бричката седатъ Караджата и единъ юзбашия. Караджата не е въ вериги. Той е раненъ на много мѣста и затова не е окованъ. Турцитѣ умѣятъ да уважаватъ противникитѣ си, когато сж герои.

Страшниятъ хайдутинъ е спокоенъ, макаръ че върху него сж спрѣни стотици очи. Само е малко бледъ и сигурно много страда отъ ранитѣ си.

Юзбашията се изправя и дава знакъ на две заптиета. Тѣ отиватъ до бричката, едното заптие помага на Караджата да слезе, а другото се навежда, за да го възседне комитата.

И въ този мигъ на натегнатостъ и глуха тишина еква единъ дързъкъ гласъ пѣленъ съ подигравка и ненавистъ:

— Дръжъ се, Стефане! Добре си щомъ яхна агалларитѣ!

Гласътъ на баба Тонка се забива, като гвоздей въ тѣлпата. Лицето на Караджата сгърчено отъ болки, се прояснява въ хубава усмивка.

Баба Тонка се откъсва отъ любопитнитѣ зяпачи и тръгва къмъ дома си.

И тъкмо на време.

Защото задъ бричката заптиетата повдигатъ на щикветѣ си две отсѣчени глави. Едната глава е на нейния синъ — Петъръ.